

Andrea González Caballero

Considerada una de les joves figures de la guitarra clàssica, destaca pel seu caràcter i sensibilitat interpretativa. Ha estat la guanyadora més jove del Concurs Internacional de Guitarra Alhambra. Entre la seva vintena de premis, també destaquen el primer premi del XL Concurs Internacional F. Sor (Roma) el Premi Especial Carla Minen i el Premi Honorífic David Russell per a joves talents.

El 2017 debutà a la Xina. Ha estat convidada a grans festivals guitarrístics, com San Diego (EUA), Szeged (Hongria), Monterrey (Mèxic), Isaac Nicola a l'Havana (Cuba) o Visca la Guitarra (Düsseldorf), en aquest cas amb la Sinfonietta Ratingen, dirigits per Thomas Gabrisch. A l'Estat ha actuat a l'Auditorio Nacional i a la Fundación Juan March, entre d'altres. I debutà a Londres el 2016 seleccionada per la International Guitar Foundation. El 2017 publicà un CD per al segell Naxos.

D'estudiant va rebre l'ajuda de la Fundació Alexander von Humboldt, del Servei Alemany d'Intercanvi Acadèmic (DAAD), de l'AIE d'Espanya i de la Diputació Foral de Guipúscoa, i es graduà el 2016 al Conservatori Superior R. Schumann de Düsseldorf. Actualment estudia a la Universitat John Hopkins de Baltimore, amb el mestre Manuel Barrueco.

Duo Vallés Vera

(Miguel Vallés, saxòfon alt; Elisabeth Vera, piano)

La seva inquietud és que saxòfon-piano sigui una agrupació habitual a la música clàssica. El duet sorgí al Conservatori del Liceu el 2015, on es van formar amb Albert Julià i Alba Ventura, respectivament. També han tingut el mestratge d'Isaac Rodríguez amb una beca de la Fundació Ferrer-Salat.

Ha guanyat el primer premi del Concurs Internacional de Música de Les Corts (2016) i el premi extraordinari de música de cambra al Conservatori del Liceu (curs 2015-16). El seu primer disc, *Sonates per a saxòfon i piano* (Solfa Recordings), ofereix la seva visió de conegudes sonates per a la formació i dona visibilitat a compositors catalans contemporanis.

Ha actuat al Festival de Música Emergents (a L'Auditori) i al Cicle de Música Catalana de l'Associació Joan Manén (a l'Ateneu Barcelonès), entre d'altres. Igualment, algunes de les seves interpretacions en directe han estat retransmeses per Catalunya Música.

Individualment també han rebut nombrosos premis i beques. Tenen diversos projectes, com a solistes i amb altres agrupacions cambrístiques. Actualment Miguel Vallés perfecciona coneixements a la Hochschule für Musik und Tanz de Colònia amb Daniel Gauthier, i Elisabeth Vera al Koninklijk Conservatorium de Brussel·les amb Boyan Vodenitcharov.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO DE ESPAÑA
MINISTERIO DE EDUCACIÓN, CULTURA Y DEPORTE
inaem

Amb el patrocini de:

MITSUBISHI
ELECTRIC
AIRE ACONDICIONADO

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 22464-2018

Andrea González Caballero, guitarra

Duo Vallés Vera

El Primer Palau
Dilluns, 8 d'octubre de 2018 – 20h
Sala de Concerts

Programa

I

Andrea González Caballero, guitarra

Joaquín Clerch (1965)

Preludios de primavera

I. Primavera

II. Las olas de Moncofa

III. Homenaje a Chaikovsky

IV. El adiós

V.Y si pienso en La Habana

VI. *Souvenir* de Granada

VII. Cuando tú no estás

Isaac Albéniz (1860-1909)

Torre Bermeja

Joaquín Rodrigo (1901-1999)

Tres piezas españolas

Fandango: Allegretto

Passacaglia: Andante

Zapateado: Allegro

Antonio Jiménez Manjón (1866-1919)

Aire vasco

II

Duo Vallés Vera

Miguel Vallés, saxòfon alt; Elisabeth Vera, piano

Salvador Brotons (1959)

Sonata per a saxòfon alt i piano

I. Allegro moderato / II. Adagio lugubre / III. Allegro giusto

William Albright (1944-1998)

Sonata for alto saxophone and piano

II. La follia nuova: a lament for George Cacioppo

Paul Creston (1906-1985)

Sonata for alto saxophone and piano

I. With vigor

II. With tranquility

III. With gaiety

També et pot interessar

El Primer Palau

Dilluns 15 d’octubre de 2018–20h

Sala de Concerts

Roger Morelló, violoncel

Obres de Cassadó i Brahms

MazikDuo

Obres de Weinberg, Bloch i Schoenfield

«*Ens hem fet grans. I mal. I fills. I moltes coses més que no dic ara. Per*

això caminem, caminarem a no sortir l’un de l’altre com en un desert.»

Màrius Sampere

Poemes de baixa freqüència, 2017

L’esperit positivista

El 1840, quan Adolf Sax va presentar la creació que el convertiria en un il·lustre desconegut, el món de la música estava immers en una veritable espiral transformadora, iniciada de manera gradual al darrer terç del segle anterior i que no culminaria fins ben entrat el 1900.

L’orquestra, veritable motor musical del segle industrial, creixia en efectius i empenyia constructors i intèrprets a eixamplar els límits tècnics de l’instrumentari per dotar-lo de més volum, capacitat expressiva i, si era possible, allargar-ne al màxim les tessitures. Així doncs, el saxòfon és fruit d’un intent de millorar el clarinet, i si bé fou rebut amb gran entusiasme per compositors com Berlioz, aviat va esdevenir marginal en el repertori orquestral, àvid de millores organològiques però refractari a les variacions de la paleta tímbrica establerta al segle precedent.

Els instruments de l’àmbit cambrístic no són aliens a aquesta febre de millores en el rendiment i les capacitats sorgit en un context intel·lectual en què l’evolució és símbol de progrés i en què la ciència és vista com el motor del pensament humà.

Així, instruments relativament marginals, com l’arpa o la guitarra, se sotmetran progressivament a les millores dels constructors –en el cas de l’arpa, el problema del cromatisme provocarà la “guerra de les arpes” entre els dos models proposats–, per tal de proveir-los, especialment en el cas de la guitarra, d’un major volum de so i més projecció.

Si les reformes organològiques s’impulsen majoritàriament al llarg del segle XIX, el desenvolupament de repertoris solistes haurà d’esperar el moment en què els creadors els considerin objecte d’interès per les seves qualitats sonores i idiomàtiques. La guitarra ja havia tingut un moment d’auge als salons burgesos europeus amb Ferran Sor, Antonio Jiménez Manjón i Francesc Tàrraga, si bé el seu moment més dolç cal buscar-lo entrat el segle XX, amb compositors com Joaquín Rodrigo i el seu *Concierto de Aranjuez* com a abanderats.

El repertori guitarrístic incorpora, fruit dels aires de cada època, harmonies i ritmes amb un fort component ètnic que exploten ensembles l’aire melancòlic de la corda pinçada i el seu so dringadis.

L’invent de Sax hagué d’esperar fins al segle XX per desenvolupar un repertori solista d’entitat. Si originalment fou concebut per al volum orquestral, l’instrument va trobar el seu lloc al jazz originat als Estats Units a les darreries del segle XIX i, posteriorment, va cridar l’atenció dels compositors d’arrel clàssica que, moguts per la creixent fusió de sonoritats típica de les avantguardes, li procuraren obres que lligaven modernitat tímbrica amb classicisme formal, com en el cas de les sonates d’Albright o Brotons.

Òscar Bonany i Capdeferro, contratenor

Cat música
Intensament Clàssics

Catalunya Música enregistra aquest concert. Per tornar-lo a escoltar, consulteu la programació a www.catmusica.cat